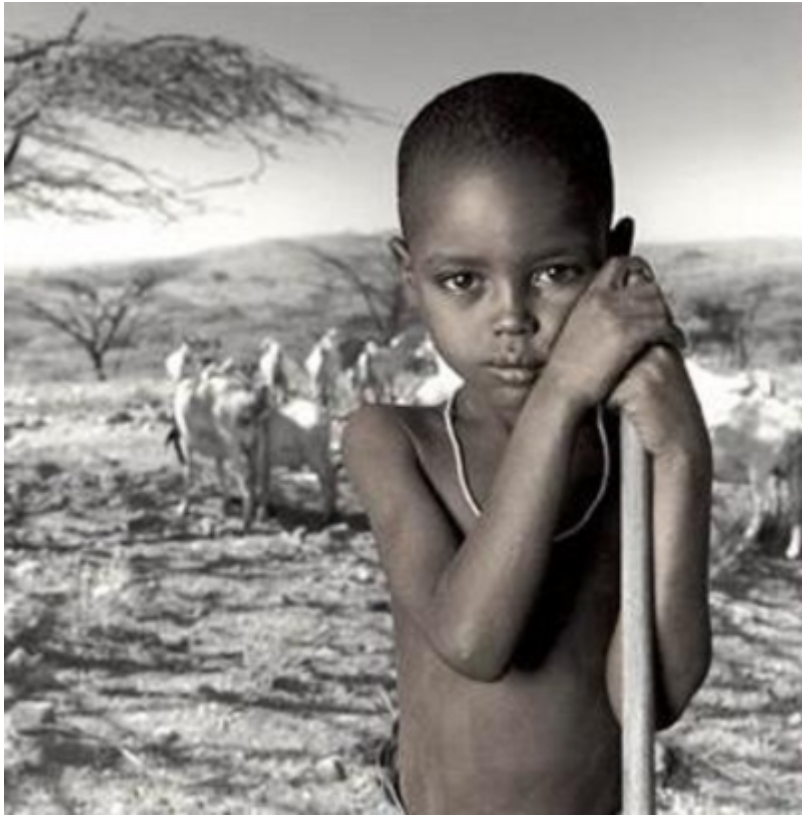

Προσκύνημα στην Κένυα (Δρ Μάριος Ιωάννου)

[/ Πεμπτούσια](#)

Πολλές ιστορίες μπορεί να ακούσει κανείς για την Αφρική. Ιστορίες που εξάπτουν τη φαντασία και προκαλούν την περιέργεια. Τίποτε όμως δεν μπορεί να δώσει ακριβή πρόγνωση της πραγματικής εμπειρίας. Τίποτε δεν μπορεί να προϊδεάσει τον επισκέπτη για την πνευματική διάσταση της Αφρικής. Αυτό το μικρό κείμενο αποτελεί κατάθεση σκόρπιων σκέψεων και συναισθημάτων επί του θέματος.

Φέτος το καλοκαίρι είχα την ευλογία να επισκεφθώ για πρώτη φορά την ήπειρο της Αφρικής, με πρώτο σταθμό την Κένυα. Ο κρύφιος λόγος της επίσκεψής μου ήταν να κοινωνήσω με τους Αφρικανούς αδελφούς μας, για τους οποίους τόσα και τόσα άκουσα και διάβασα, να γευθώ λίγο από το ποτήριόν τους και να μετέχω στην ενυπάρχουσα Θεία Χάρη. Γιατί αυτό το τελευταίο ήταν το πιο εντυπωσιακό στοιχείο της επισκέψεώς μου. Το ταξίδι στην Αφρική δεν ήταν μία απλή επίσκεψη, αλλά ένα πραγματικό προσκύνημα. Και ως προς την αίσθηση και ως προς το όφελος.

Θα διερωτηθεί κάθε λογικά σκεπτόμενος αναγνώστης: Γιατί προσκύνημα; Κι εγώ θα διερωτώμουν αν δεν το ζούσα. Διότι εκεί που περισσεύει η δυσκολία και η ανέχεια, υπερπερισεύει η Χάρης. Θυμάμαι ότι μόλις πάτησα το πόδι μου στη Ναϊρόμπη και με παρέλαβε ένας ολόχαρος νεαρός Κενυάτης με καθάριο χαμόγελο και φωτεινή ψυχή, από τα πρώτα πράγματα που βγήκαν απ' την καρδιά μου να του πω ήταν ότι έχω έρθει στην Αφρική για να πάρω και όχι για να προσφέρω. Για να μάθω και όχι για να διδάξω. Κι ας πήγαινα για να δώσω διάλεξη στο Διδασκαλικό Κολλέγιο της Μητροπόλεως Κενύας.

Μετά συνάντησα κι άλλους Αφρικανούς αδελφούς μας, που είχαν το ίδιο καθάριο βλέμμα· το ίδιο χαμόγελο. Ένα νικητήριο χαμόγελο που υπερέβαινε τον απερίγραπτο, συχνά, πόνο που έζησαν αυτοί οι άνθρωποι από τα πρώτα, τρυφερά χρόνια της επίγειας ζωής τους. Χαμόγελο που δείχνει ότι επιζητούν την επουράνια ζωή, «ένθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος» και χαρά άφατος.

Μ' αυτές τις σκέψεις προετοιμάστηκα για την συνάντηση μου με τον οικείο Επίσκοπο, τον Μητροπολίτη Κενύας Μακάριο, που με υποδέχθηκε με υπερβολική, για το πρόσωπό μου, τιμή και αγάπη. Ένας συμπατριώτης μου, Έλληνας της Κύπρου, που η ζωή του αποτελεί σημείο θαυμασμού και εμπνεύσεως για κάθε φιλόθεο άνθρωπο. Ένας άνθρωπος που τόλμησε να κάνει κάτι απλό μα ταυτόχρονα και τεράστιο: να παραδώσει απροϋπόθετα τον εαυτό του με εμπιστοσύνη στο θέλημα του Κυρίου, υπακούοντας στον πνευματικό του πατέρα Γέροντα Σοφρώνιο του Έσσεξ, και στον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Μακάριο Γ', πορευόμενος στην Αφρική για να διδάξει Χριστόν εις πάντα τα έθνη και τις φυλές της.

Εξομολογητικά δηλώνω ότι ως Έλληνας της Κύπρου αισθάνομαι ιδιαίτερα υπερήφανος για το όλο έργο που γίνεται στην Κένυα, και συγκεκριμένα για τη Θεολογική Σχολή και το Διδασκαλικό Κολλέγιο, διότι και τα δύο είναι έργα της αγάπης και της προσφοράς δύο μακαρίων ανδρών. Του Αρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου Γ' που τα ίδρυσε, και του Μητροπολίτη Κενύας Μακαρίου ο οποίος με υποδειγματική πίστη, ταπεινωση και θυσιαστικό πνεύμα αγωνίζεται για να καρποφορήσουν, όχι μόνο αυτά τα ιδρύματα, αλλά και όλη η τοπική Εκκλησία της Κένυας, και ευρύτερα η Ορθοδοξία στην Αφρική.

Η γνωριμία μου με τον Μητροπολίτη Μακάριο τον Σεπτέμβριο του 2015 υπήρξε κατά κάποιους προϋόν σύμπτωσης, και κατά άλλους, συμπεριλαμβανομένου και του

εαυτού μου, θαυμαστό γεγονός. Το ίδιο θαυμαστές ήταν και όλες οι επανασυναντήσεις μας, με τελευταία αυτή στην Κένυα, τον Αύγουστο του 2018. Αυτή η επίσκεψη αποτελεί χωρίς αμφιβολία μία από τις δυνατότερες εμπειρίες που έχω ζήσει. Αυτά που με το πέρασμα του χρόνου παραμένουν πολύ δυνατά μέσα στην ψυχή μου είναι τα εξής: Η αγάπη των Αφρικανών αδελφών μας στο πρόσωπο του Χριστού και στο πρόσωπο του Επισκόπου τους, τα χαμογελαστά πρόσωπα των μικρών παιδιών της Αφρικής, και η ένταση της παρουσίας του Παναγίου Πνεύματος.

Ένα από τα πρώτα πράγματα που παρατηρεί κανείς είναι η αγνή αγάπη των Αφρικανών αδελφών μας προς το πρόσωπο του Κυρίου. Και αυτό είναι εμφανές σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής τους, αλλά κυρίως κατά τις ιερές ακολουθίες. Είχα την ευλογία να είμαι παρών σε Θεία Λειτουργία, σε γάμο και σε τρισάγιο. Και στις τρεις περιπτώσεις η ίδια αναστάσιμη ατμόσφαιρα. Οι χοροί, τα τραγούδια, και οι μεταξύ τους ασπασμοί υποδηλώνουν μία ζωντανή και ουσιαστική σχέση με το Θεό και το συνάνθρωπο. Και αυτή η χαρά είναι έκδηλη σε όλες τις ηλικίες. Από τους ηλικιωμένους γέροντες μέχρι τα μικρά παιδιά.

Αυτά τα παιδιά...! Πάντοτε κυριαρχούσε το ερώτημα μέσα μου: Τί κρατά τους ιεραποστόλους στον τόπο της αποστολής τους, κάτω από τις αντίξοες συνθήκες που πράγματι υπάρχουν; Η επίσκεψη αυτή νομίζω ότι μου έδωσε την απάντηση. Τα παιδιά της Αφρικής! Τα χαμόγελά τους, η ζεστή καρδιά τους, η ανάγκη τους για αγάπη, αγκαλιά και θαλπωρή. Αναφέρω δύο γεγονότα σχετικά. Σε συζήτηση που είχα με τον Σεβασμιώτατο Κενύας, μου εξιστόρησε ένα γεγονός για ένα ορφανό παιδί που του ζήτησε το εξής: «Αγκάλιασέ με και φίλησέ με». Άθελά μου δάκρυσα... Μπορεί κανείς να παραμείνει αδιάφορος; Το δεύτερο γεγονός, ένα μικρό κοριτσάκι 3-4 χρόνων, η Jerry, που σε μία εκδήλωση που παρευρέθηκα άφησε τη μητέρα της, με προσέγγισε, με αγκάλιασε και ξάπλωσε στο στήθος μου, ακούμπησε το κεφαλάκι της επάνω στην καρδιά μου, κρατώντας και χαϊδεύοντας το χέρι μου. Το χαμόγελο και η χάρις στο πρόσωπο αυτού του παιδιού θα μου μείνουν αξέχαστα!

Τέλος, μεγάλη εντύπωση μου έκανε η αίσθηση της χάριτος που αισθάνθηκα κατά την διαμονή μου στον χώρο της Θεολογικής Σχολής. Η αίσθηση ήταν η ίδια με την επίσκεψη σε ένα επανδρωμένο και ζωντανό μοναστήρι. Οι καθημερινές Θείες Λειτουργίες, οι συστηματικές ακολουθίες, αλλά και οι προσευχές των παροικούντων έχουν πράγματι ελκύσει την θεραπευτική Χάρη του Θεού. Τρανή απόδειξη το θαυμαστό γεγονός της πρόσφατης έκρυσσης μύρου από την τοιχογραφία του Αγίου Νεκταρίου, στον ιερό ναό του Αγίου Μακαρίου που βρίσκεται στον ίδιο χώρο. Ζεί Κύριος ο Θεός!

Καταλήγοντας, δεν μπορώ να μην ομολογήσω την αδιάσειστη αίσθηση που έχω ότι η Αφρική αποτελεί το ελπιδοφόρο μέλλον της Ορθοδοξίας και του κόσμου γενικότερα. Οι δυνατότητες που υπάρχουν για πνευματική και άλλη πρόοδο είναι τεράστιες, αλλά και οι ευθύνες ημών των «πολιτών του δυτικού κόσμου» είναι ακόμη μεγαλύτερες. Οφείλουμε όλοι να γνωρίσουμε την Αφρική και την πορεία της Ορθοδοξίας σε αυτό το μέρος του κόσμου, και να συνδράμουμε υλικά και πνευματικά στο έργο που γίνεται. Ως βασική προϋπόθεση θα πρέπει να είναι η απαρασάλευτη αίσθηση ότι όλοι μας αποτελούμε κλαδιά της ίδιας ρίζας, και ως εικόνες Θεού έχουμε ακριβώς την ίδια αξία. Ο Χριστός εν τω μέσω ημών!